

SOCIALE TANDHEELKUNDE

ZILVERAMALGAAM EN SCHOOLTANDVERZORGING

DOOR

E. FLAUMENHAFT

Een verslag van een gemeentelijken dienst behoort gewoonlijk niet tot de lectuur, die men opslaat wegens den amusanten inhoud. Het is ook niet te verwonderen, dat een dergelijk verslag zelfs in een vaktijdschrift gewoonlijk weinig aandacht trekt. Het bestudeeren van een, min of meer droge, opsomming der feiten, afgewisseld met tabellen en statistieken, trekt weinigen aan. Dit weet ook de redactie en zij laat daarom dergelijke verslagen, die nu eenmaal in het tijdschrift hooren, met het kleinst bruikbare lettertype afdrukken.

Toch kan het wel eens interessant zijn. Ik heb hier op het oog het, in het Decembern timer van dit tijdschrift verschenen verslag van de Afdeeling Schooltandverzorging van den Gem. Geneesk. en Gezondheidsdienst te 's-Gravenhage over 1939. Er wordt ons medegedeeld, dat in dit jaar een proef is genomen met het verwerken van zilveramalgaam. In de praktijk der schooltandheekunde is echter gebleken, dat afgezien van de veel hogere kosten, de verwerking zooveel meer tijd gekost heeft, dat de schooltandartsen unaniem van meening waren, dat het tot nog toe gebruikte materiaal (koperamalgaam) te veel voordeelen biedt om van materiaal te veranderen.

Het eenige feitelijke bezwaar, dat de schooltandartsen tegen zilveramalgaam meenen te mogen aanvoeren is dus het argument, dat de verwerking van zilveramalgaam te veel tijd zou kosten. Het komt mij voor dat deze opinie alleen kon ontstaan door onbekendheid met een verwerkingswijze van zilveramalgaam, die juist veel korter is dan van alle, naar mijn weten in de conserveerende tandheekunde voor permanente vullingen gebruikte, materialen.

Het zij mij vergund hier deze werkwijze onder de algemeene aandacht te brengen. Ik gebruik sinds jaren het „cavex” zilver-

amalgaam van de firma Keur en Sneltjes, normaal hardend, gemerkt F(ijn). Mijn ervaring beperkt zich dus uitsluitend tot dit zilveramalgaam. Bij een ander merk zullen de gewichtsverhoudingen misschien eenigszins gewijzigd moeten worden.

Ik weeg op een amalgaam-weegschaal de zilverlegeering en het kwik af in een verhouding van 7 gewichtsdeelen zilverlegeering op 10 gewichtsdeelen kwik.

Het vijlsel en het kwik worden in een korte reageerbuis (plm. 5 cm.) gedaan. De reageerbuis wordt met een rubberstop, eventueel met de duim, afgesloten en de bestanddeelen één minuut (ook 40 seconden is al voldoende) flink geschud.

Het kwik wordt daarbij goed verdeeld en krijgt al tijdens het schudden de kans om zich aan de fijne deeltjes legeering vast te hechten en daarin in te vreten. Het mengsel ziet er na het schudden uit als droog grijs zand.

Nu komt de kern. Het op deze manier voorbereide mengsel van zilverlegeering en kwik kan langen tijd, volgens mijn ervaring zelfs anderhalf uur, blijven liggen zonder van hoedanigheid te veranderen. Op elk gewenscht oogenblik kan men een deel van het door schudden voorbereid mengsel afnemen, dit in een amalgaam mortier doen, 10 sec. in den mortier wrijven, om nadat men het nog 10 sec. in de handpalm gekneet heeft, een prachtig amalgaam te krijgen.

Per vulling hebben wij dus noodig 10 sec. voor het wrijven in den mortier, 10 sec. voor het kneden in de handpalm en een fractie van de oorspronkelijke 60, eventueel maar 40 seconden. Verwachten wij b.v. bij een loopende behandeling als bij de schooltandheelkunde, binnen het eerstvolgend anderhalf uur 20 vullingen te zullen leggen, en maken wij voor deze 20 vullingen het materiaal vooruit klaar, dan komen ten laste van elke vulling 3 sec. voor het schudden. In totaal zou dus bij een dergelijk geval het klaarmaken van zilveramalgaam voor elke vulling van de weegschaal tot in de caviteit slechts 23 sec. per vulling kosten.

Het zou ongetwijfeld interessant zijn te vernemen hoeveel tijd het klaarmaken van een vulling van koperamalgaam bij de tegenwoordige werkwijze kost, om te kunnen nagaan of mijn methode, wat betreft de tijdsfactor, voor een gemeentelijken dienst niet voordeliger is.

Laat ons thans ook nog de kosten in geld uitgedrukt onder de loupe nemen. In mijn particuliere praktijk verbruik ik volgens jarenlange observatie, gemiddeld 0,2 gram zilverlegeering en 0,3 gram kwik per vulling. Gezien het feit, dat men bij de schooltandheelkunde dank zij de uitmuntende systematische verzorging

door de schooltandartsen bijna uitsluitend met kleine occlusale caviteiten te maken heeft, die prophylactisch gevuld worden — en men in de particuliere praktijk daarentegen meestal grotere caviteiten tegenkomt — zou men kunnen aannemen, dat bij de schooltandheelkunde, de hoeveelheid verbruikt materiaal kleiner zou kunnen zijn, dan in de particuliere praktijk. Het is echter denkbaar dat de helpster van den schooltandarts niet altijd in staat zal zijn met het materiaal even zuinig om te gaan als een tandarts in een particuliere praktijk het zelf kan doen en dat door het voorbereiden van het materiaal voor een groot aantal vullingen tegelijkertijd een deel van het materiaal verloren kan gaan. Daarom zullen we voor de volgende berekening aannemen, dat de schooltandheelkunde 2 x zooveel materiaal moet verbruiken als de particuliere praktijk.

Volgens het verslag zijn in 1939 bij de schooltandheelkunde in Den Haag 16545 permanente vullingen gelegd. Gemakshalve zullen we het getal 17000 nemen. Men zou dus verbruikt hebben $17000 \times 0,4$ gram zilverlegeering, dus nog geen 7 kg. zilverlegeering en $17000 \times 0,6$ gram kwik, dus plm. 10 kg. kwik. De prijs op het oogenblik (December 1940) is bijna f 70.— per kg. zilverlegeering en bijna f 15.— per kg. kwik. De totale kosten van de 17000 vullingen, die per jaar in Den Haag gelegd worden, zouden in het ongunstigste geval de som van f 640.— niet kunnen overschrijden. Men zou nu de tegenwoordige kosten van het momenteel bij de schooltandheelkunde verbruikte koperamalgam moeten kennen, om uit te rekenen of de blank blijvende en minder slijtende zilveramalgam-vullingen de burgerij van Den Haag werkelijk meer zouden kosten.

TANDVERZORGING NA DEN SCHOOLPLICHTIGEN LEEFTIJD *)

Bij de behandeling van het onderwerp Sociale Tandheelkundige voorziening na den schoolleeftijd geven wij een overzicht van de werkwijze en de resultaten van de tandheelkundige hulp bij de Coöperatieve kliniek der Amsterdamsche Tandheelkundige Vereniging en het Algemeen Ziekenfonds voor Amsterdam (A. Z.A.).

Beide instellingen houden zich uitsluitend bezig met kliniek-behandeling, dit in tegenstelling tot vele ziekenfondsen waar huis-behandeling plaats heeft.

Wat de werkwijze betreft gaat men uit van het principe het gebit te saneeren. Onder saneeren verstaat men:

- a. het verwijderen van alle daarvoor in aanmerking komende elementen;
- b. het geven van instructie over mondverzorging en het verichten van mondreiniging (tandsteen verwijderen enz.);
- c. conserveerende behandeling met eenvoudige middelen (pulpa-behandeling slechts in uitzonderingsgevallen);
- d. prothetische hulp met eenvoudige middelen waarbij physiologische en sociale indicatie in aanmerking is te nemen.

Na de afbehandeling wordt het gebit geregeld halfjaarlijks gecontroleerd en zoo noodig behandeld. De halfjaarlijksche contrôle is zoo belangrijk omdat hierdoor het gebit met betrekkelijk geringe kosten in goeden staat gehouden kan worden.

De volgende tabellen geven een overzicht van de verrichtingen noodig per halfjaarlijksche contrôle van gesaneerde gebitten.

Er moet rekening mede gehouden worden dat in de cijfers van de Coöperatieve kliniek ook de verrichtingen bij kinderen gerekend zijn. Zooals uit de A.Z.A.-tabel blijkt, zijn de cijfers bij

*) Referaat van S. J. Fabricius, tandarts, gehouden op de Jaarvergadering der Ned. Vereniging voor Sociale Tandheelkunde. Januari 1940 te Amsterdam.

kinderen gunstiger dan die bij volwassenen. Het gemiddelde A.Z.A. cijfer zal dus lager zijn dan in de tabel voor de volwassenen is aangegeven.

De groepen A en B (Coöperatieve kliniek) omvatten :

- A. Patiënten die alleen aan deze kliniek zijn behandeld.
- B. Patiënten die vroeger elders zijn behandeld.

Een groot gedeelte van de bevolking is verzekerd bij ziekenfondsen. Bijna alle ziekenfondsen geven tandheelkundige hulp, doch bij zeer weinig fondsen is de hulp georganiseerd als bij de Coöperatieve kliniek en A.Z.A. Tandheelkundige hulp waarbij niet uitgegaan wordt van het principe saneeren met daarop volgende geregelde halfjaarlijksche contrôle is vrijwel waardeloos. Indien het tot de ziekenfondsen zou doordringen dat alleen het bovengenoemde systeem van werken het beste voor de leden geeft en op den duur efficient is, zou dit een groote stap voorwaarts zijn.

COÖPERATIEVE KLINIEK

Verrichtingen per contrôle bij revisiepatiënten na saneering.

	Extractie	Tand- reiniging	Vulling	Pulpa- beh.	Contrôle- patiënten
1934-'35 A	0,08	0,23	0,74	0,02	418
B	0,09	0,34	1,10	0,06	1531
1935-'36 A	0,07	0,15	0,47	0,01	395
B	0,1	0,26	0,66	0,05	1569
1936-'37 A	0,08	0,21	0,53	0,02	443
B	0,06	0,27	0,72	0,04	1803
1937-'38 A	0,09	0,15	0,50	0,02	511
B	0,06	0,26	0,73	0,06	2102
1938-'39 A	0,05	0,32	0,56	0,04	509
B	0,06	0,30	0,70	0,05	2149

De gemiddeld per verrichting bestede tijd bedroeg in minuten voor :

	Extractie	Tand- reiniging	Vulling	Pulpabeh.
1937-'38	2,2	11	18	35
1938-'39	2,4	11	19	35.5

Verrichtingen per contrôle bij revisiepatiënten na sanceering. (*Volwassenen*).

	Extractie	Tand- reiniging	Vulling	Pulpa- beh.	Aantal controles	Ver- schenen
1935 ...	—	—	1,17	—	3362	85 %
1936 ...	0,07	0,42	1,04	0,03	9909	87 %
1937 ...	0,06	0,44	0,97	0,023	13513	88 %
1938 ...	0,07	0,46	1,04	0,03	15128	88 %
	<i>Kinderen</i>					
1935 ...	—	—	0,8	—	1703	84 %
1936 ...	0,25	0,11	0,8	—	4688	91 %
1937 ...	0,15	0,13	0,8	0,003	5702	91 %
1938 ...	0,15	0,15	0,7	0,005	6864	90 %

VERBETERING

(Ingezonden door Prof. D. G. C. HERINGA).

De publicatie van de voordracht van den heer Fabricius is mij aanleiding der redactie plaats te vragen voor herstel van een door mij te lang gepleegd verzuim.

In den afdruk mijner rede „Tandheelkundige verzorging na den schoolplichtigen leeftijd” in de aflevering van het T.v.T. van Juli 1940 is een eigenaardige fout ingeslopen, die ik tot dusver naliet te verbeteren:

Tusschen de inzending van het manuscript aan de redactie en de verbetering van de drukproef, kwam in de werkwijze van den Centralen Raad een zóó gunstige wending, dat ik in de drukproef den min of meer critisch geformuleerden laatsten zin schrapte en verving door een anderen, waarin ik onomwonden mijn volle vertrouwen in het werk van den Centralen Raad uitsprak. Voor degenen, die de oorspronkelijke versie in Arnhem hoorden uitspreken, kondigde ik deze verandering aan in de voetnoot op de eerste bladzijde door de toevoeging van de woorden: „In cauda laetitia.”

Door een droevig misverstand heeft de drukker verzuimd de vreugdevolle verandering aan het slot aan te brengen. De opmerking, die in de voetnoot *wel* is opgenomen, moest daardoor wel zeer onbegrijpelijk en ongepast schijnen!

in het algemeen niet in dienstbetrekking zijn bij de ziekenfondsen.

De van deze fondsen betrokken honoraria zijn mitsdien niet aan de loonbelasting onderworpen.

De Secretaris-Generaal
van het Departement van Financiën,
get. onleesbaar.

Omtrent de nieuwe Omzetbelasting meldt dezelfde schrijver aan „Arts en Auto” :

OMZETBELASTING

Bij Besluit van 17 December 1940 is door den Secretaris-generaal van het Departement van Financiën bepaald, dat met ingang van 1 Januari 1941 „diensten” aan omzetbelasting zijn onderworpen ten bedrage van $2\frac{1}{2}$ %. Hieronder valt iedere „ondernemer”; dat is hij „die hier te lande een bedrijf of beroep zelfstandig uitoefent.”

Voor de leden-tandartsen is deze toestand niet nieuw; immers, zij betaalden krachtens de bepalingen van de „Wet op de omzetbelasting 1933” deze heffing reeds over de prothesen. Voornoemde wet is per 31 December 1940 vervallen en vervangen door het „Besluit op de omzetbelasting 1940,” stuk 42). Alle beoefenaars van de vrije beroepen (artsen, tandartsen, dierenartsen, advocaten, accountants, architecten, vroedvrouwen enz.) zijn thans belastingplichtig.

De belasting is volgens art. 7 door den „ondernemer” verschuldigd (zulks in afwijking van de oude wet) en kan niet op den afnemer (patiënt, cliënt) worden verhaald; art. 25 verbiedt dit laatste nadrukkelijk.

Vrijstellingen vermeldt artikel 12 voor:

diensten van doktoren, tandartsen en vroedvrouwen, alsmede de levering van geneesmiddelen, voor zoover de vergoeding wordt voldaan :

- a. door ingevolge wettelijke bepalingen ingestelde of erkende lichamen of fondsen (hieronder verstaan wij voorloopig de Rijksverzekeringsbank, Raden van Arbeid, Bedrijfsverenigingen).
- b. door lichamen of fondsen, welke voldoen aan de door den Secretaris-generaal vast te stellen regelen. (De uitvoerings-

resolutie bepaalt in par. 14, dat de vrijstelling slechts wordt genoten, indien het doel van de desbetreffende lichamen of fondsen is gericht op het verstreken van genees- en heelkundige hulp en van de daarmede samenhangende leveringen en diensten aan personen, die, in verband met hun maatschappelijke welstand, zich die hulp niet door eigen middelen op de gewone wijze kunnen verschaffen."

De gewone fondspraktijken vallen hier dus onder, doch o.i. niet de honoraria van de maatschappijen, die zonder welstandsgrens iedereen tegen ziektekosten verzekeren. Nadrukkelijk wordt nog vermeld, dat de bedoelde vrijstelling slechts wordt genoten, „indien de ondernemer een boekhouding voert, waarin de gegevens betreffende de voor vrijstelling in aanmerking komende vergoedingen afzonderlijk, alsmede op duidelijke en overzichtelijke wijze zijn vermeld.”)

Verder doet het 2e lid van art. 3 ons veronderstellen, dat de honoraria, die men uit dienstverband ontvangt, niet aan de omzetbelasting zijn onderworpen.

Het luidt n.l.: „Als ondernemer (en dit zijn thans alle beoefenaren van de vrije beroepen) in den zin van dit besluit worden *niet* aangemerkt de natuurlijke personen, die slechts ten behoeve van enkele ondernemers, en met inachtneming van de aanwijzingen van deze, bepaalde werkzaamheden verrichten.”

Bij de tandartsen worden bovendien *alle* ontvangsten uit hoofde van prothesen nog eens extra belast met $2\frac{1}{2}$ % volgens de methode, zooals die reeds vroeger (toen echter 4 % voorschrijvend) werd toegepast.

De belasting is verschuldigd per kalenderkwartaal over den omzet, d.w.z. de bruto-*ontvangsten*. De invordering is eenvoudig; men berekent zelf het verschuldigde bedrag, voldoet dit bij den Ontvanger en doet binnen 14 dagen na afloop van het kwartaal aangifte bij den Inspecteur der Accijnzen.

Men kan er op rekenen, dat deze aangiften periodiek zullen worden gecontroleerd. Worden onjuistheden aangetroffen, dan wordt nagevorderd, waarbij de aanslag in 5-voud kan worden opgelegd.

Het wordt thans wel dringend noodig, dat de artsen, tandartsen en dieren-artsen per 1 Januari 1941 hunne administratie op een behoorlijk peil brengen. Waar de nieuwe inkomstenbelasting niet meer van Mei tot Mei, doch over het kalenderjaar wordt

geheven (eerstmaals over 1941), verdient het aanbeveling, om, te beginnen met 1 Januari 1941, het boekjaar met het kalenderjaar te doen samenvallen.

Naschrift:

Een lezer van „Arts en Auto” vermeende, dat bedragen uit hoofde van verrichtingen in 1940, welke in 1941 (of later) worden ontvangen, mede aan de heffing zijn onderworpen. Dit is niet juist; de belasting wordt geheven over de ontvangsten wegens diensten (leveringen), welke zijn verricht na 31 December 1940.

14 Januari 1941.

J. F.

Hieronder volgt de

REGELING

in zake Heffing van Omzetbelasting ten aanzien van Tandartsen, Tandheelkundigen en Tandtechnici.

(Resolutie van den Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 28 December 1940, No. 77).

De Secretaris-Generaal,

Gelet op artikel 28, nos. 1 en 2, van het Besluit op de Omzetbelasting 1940;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Voor de heffing van omzetbelasting ten aanzien van tandartsen, tandheelkundigen en tandtechnici de volgende regeling vast te stellen.

Artikel 1.

Voor de heffing van de belasting worden met tandartsen, tandheelkundigen of tandtechnici gelijk gesteld ziekenfondsen, welke tandartsen, tandheelkundigen of tandtechnici in dienst hebben.

Artikel 2.

(1) De verschuldigde belasting wegens de levering van uitneembare prothesen, c.q. uitbreidingen van zoodanige prothesen, en wegens het verrichten van diensten bedraagt:

a) twee en een half ten honderd van de in het tijdvak, waarover de belasting moet worden voldaan, in totaal ter zake van de uitoefening van het beroep ontvangen bedragen, nadat op die bedragen zijn in mindering gebracht, de bedragen, welke in dat tijdvak van de in artikel 12, eerste lid, no. 22, van het besluit bedoelde lichamen of fondsen zijn ontvangen;

b) twee en een half ten honderd van de helft van de in het tijdvak, waarover de belasting moet worden voldaan, in totaal ter zake van de leveringen van uitneembare prothesen, c.q. uitbreidingen van zoodanige prothesen, ontvangen bedragen, nadat op die bedragen een vermindering van tien ten honderd is toegepast.

(2) De als vergoeding voor extracties en andere werkzaamheden, welke ten behoeve van de in het eerste lid, letter *b*, bedoelde prothesen zijn verricht, ontvangen bedragen worden onder de in het eerste lid, letter *b*, bedoelde bedragen begrepen.

(3) De in het eerste lid bedoelde vermindering met tien ten honderd blijft ten aanzien van leveringen aan leden van ziekenfondsen achterwege in die gevallen, waarin aan die leden niet een bedrag voor extracties afzonderlijk in rekening wordt gebracht, doch dit bedrag in de door die leden verschuldigde contributie geacht wordt te zijn begrepen.

Artikel 3.

Aan tandartsen, tandheelkundigen en tandtechnici wordt noch een vergunning op den voet van artikel 14 van het besluit noch teruggaaf overeenkomstig artikel 15, eerste lid, of artikel 16, eerste lid, van het besluit verleend.

Artikel 4.

De ingevolge artikel 2 verschuldigde belasting wordt voldaan op den voet van artikel 9 van het besluit met inachtneming van de ter zake gegeven uitvoeringsvoorschriften, met dien verstande, dat gebruik wordt gemaakt van een daartoe bestemd, bij de inspecteurs kosteloos verkrijgbaar gesteld formulier.

Artikel 5.

(1) De tandartsen, tandheelkundigen en tandtechnici houden ten genoegen van den inspecteur, binnen wiens amtskring zij wonen of zijn gevestigd, aantekening van:

a) alle door hen geleverde prothesen, c.q. uitbreidingen van prothesen, met een beknopte aanduiding van de voor de „basis” gebruikte materialen, het aantal kunststanden, de benodigde bevestigingshulpmiddelen en den prijs, die den patiënt in totaal is in rekening gebracht; indien de tandarts, tandheelkundige of tandtechnicus de prothese, c.q. de uitbreiding van een prothese, heeft doen vervaardigen door een niet in zijn dienst zijnden tandtechnicus, wordt zulks, onder opgave van naam en woonplaats van dien tandtechnicus, afzonderlijk vermeld;

b) alle door hen ter zake van de onder letter *a* bedoelde goederen ontvangen bedragen;

c) alle door hen ter zake van de uitoefening van hun beroep ontvangen bedragen;

d) alle door hen van de in artikel 12, eerste lid, no. 22, van het besluit bedoelde lichamen of fondsen ontvangen bedragen.

(2) De in paragraaf 23, onderdeel A, leden 2 tot en met 5, B en D van de Uitvoeringsresolutie-Omzetbelasting 1940 bedoelde aantekeningen en inschrijvingen kunnen achterwege blijven.

Artikel 6.

De tandtechnici, die ten behoeve van tandartsen, tandheelkundigen of andere tandtechnici, uitneembare prothesen, c.q. uitbreidingen van zoodanige prothesen, vervaardigen, houden ten genoegen van den inspecteur, binnen wiens ambtskring zij wonen of zijn gevestigd, aantekening van alle door hen aan die personen geleverde prothesen, c.q. uitbreidingen van prothesen, met een beknopte aanduiding van de voor de „basis” gebruikte materialen, het aantal kunststanden en de benodigde bevestigingshulpmiddelen, onder vermelding van den naam en het adres van den tandarts, tandheelkundige of tandtechnicus aan wien de levering heeft plaats gevonden.

Artikel 7.

(1) Deze regeling kan worden aangehaald als „Tandartsenregeling-Omzetbelasting 1940.

(2) Deze regeling treedt in werking op het tijdstip waarop het besluit van den Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 17 December 1940, no. 161, in werking treedt. Alsdan vervalt de resolutie van den Minister van Financiën van 12 September 1938, no. 157.

§ 14. Art. 12 eerste lid no. 22 van het besluit.

§ 6. Art. 9 van het besluit.

UITVOERINGSRESOLUTIE OMZETBELASTING 1940

(Resolutie van den Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 28 December 1940, No. 70, Nederlandsche Staatscourant van 30 December 1940, No. 253).

pagina 15 :

Paragraaf 14 — Art. 12, eerste lid, No. 22, van het besluit:

(1) De in artikel 12, eerste lid, no. 22, van het besluit vervatte vrijstelling wordt slechts genoten, indien de ondernemer een boekhouding voert, waarin de gegevens betreffende de voor vrijstelling in aanmerking komende vergoedingen afzonderlijk alsmede op duidelijke en overzichtelijke wijze zijn vermeld.

(2) Ten aanzien van vergoedingen, welke worden voldaan door andere dan ingevolge wettelijke bepalingen ingestelde of erkende lichamen of fondsen, wordt de vrijstelling slechts genoten, indien het doel van de desbetreffende lichamen of fondsen is gericht op het verstrekken van genees- en heilkundige hulp en van daarmee samenhangende leveringen en diensten aan personen, die, in verband met hun maatschappelijken welstand, zich die hulp niet door eigen middelen op de gewone wijze kunnen verschaffen.

pagina 6:

Paragraaf 6 — Art. 9 van het besluit — onder A.:

(1) Voor het in artikel 9, eerste lid, van het besluit bedoelde formulier moet worden gebruikt van het door het Rijk kosteloos verkrijgbaar gesteld materiaal.

(2) De inspecteur kan aan ondernemers, die daarvoor naar zijn meening in aanmerking komen, vóór het einde van het tijdvak, waarop het betrekking heeft, een formulier, als in het vorig lid is bedoeld, uitreiken.

(3) Hij aan wien overeenkomstig het tweede lid een aangifteformulier is uitgereikt, is gehouden dit binnen veertien dagen na afloop van het tijdvak, waarop het betrekking heeft, in te leveren.

TOELICHTING OP DE REGELING IN ZAKE HEFFING
VAN OMZETBELASTING TEN AANZIEN VAN TAND-
ARTSEN, TANDHEELKUNDIGEN EN TANDTECHNICI

(Resolutie van den Secretaris-Generaal van het Departement van Financiën van 2 Januari 1941, No. 154)

Algemeen. Ondernemers, op wie de regeling van toepassing is, zijn gehouden omzetbelasting te voldoen overeenkomstig de

Diensten van doktoren, tandartsen, enz.

Verkrijgbaarstelling aangifteformulier.

Uitreiking aangifteformulier.

Inlevering aangifteformulier.

daarin vervatte bepalingen. Het is hun niet toegestaan omzetbelasting te voldoen overeenkomstig de algemeen geldende wettelijke bepalingen. Deze laatste zijn ten aanzien van hen slechts van kracht, voor zoover de onderwerpelijke regeling niet anders bepaalt.

Artikl 1. Eerste lid. Bij heffing, zonder meer, van twee en een half ten honderd over het totaal van de ontvangen bedragen zouden de tandartsen wegens de levering van prothesen, van welke vijf ten honderd verschuldigd is, te weinig belasting voldoen. Voor die goederen zijn zij in beginsel nog twee en een half ten honderd over den verkoopprijs verschuldigd. Als verschuldigde belasting wordt, ingevolge artikel 1, eerste lid, letter b, echter niet over den geheelen verkoopprijs twee en een half ten honderd gevorderd, zulks mede in verband met het wegvallen van het recht op teruggaaf van belasting, welke is betaald over grondstoffen.

Letter b. Overzetting van en herstellingen aan prothesen zijn niet als leveringen van prothesen of uitbreidingen daarvan te beschouwen, tenzij de overzettingen in een andere „basis” plaats vinden.

Artikel 4. Gebruik wordt gemaakt van het aangifteformulier Omzetbelasting no. 77.

Artikel 5. Materialen voor de „basis” zijn o.a. goud, rubber, staal. „Bevestigingshulpmiddelen” zijn o.a. zuigkamers, klammers, veeren.

Artikel 6. De tandtechnicus, die niet in dienst is van een tandarts, enz., en die ten behoeve van tandartsen, enz., uitneembare prothesen, c.q. uitbreidingen van prothesen, vervaardigt, is niet als fabrikant van die goederen te beschouwen, aangezien de tandarts-opdrachtgever als zoodanig wordt aangemerkt. Aan dien tandtechnicus kan geen vergunning tot vrijen inslag nog teruggaaf van belasting worden verleend voor de gebezigde grond- en hulpstoffen.

Uit een oogpunt van contrôle bepaalt artikel 6, dat deze tandtechnicus aanteekening houdt van verschillende gegevens.

Indien een tandtechnicus prothesen vervaardigt voor andere personen dan tandartsen, tandheelkundigen of tandtechnici, niet zijnde de gebruikers van die goederen, is hij ter zake als fabrikant

aan te merken. Van de belasting betaald over de voor deze goederen gebezigde grondstoffen kan in voorkomende gevallen teruggaaf worden verleend.

Uit een en ander blijkt, dat men dus eenerzijds moet voldoen de Belasting voor „diensten” aan particuliere patiënten over de bruto-ontvangsten hieruit en voorts $2\frac{1}{2}$ % van de helft van de prothese-opbrengst; van die van particuliere patiënten mag eerst 10 % worden afgetrokken.

De schrijver van bovenstaande artikelen heeft een tabellarisch „administratie-boek” voor de praktijk ontworpen.

Op gemakkelijke wijze worden hierin de gegevens voor het berekenen van de aangiften van Loonbelasting, Omzetbelasting en Inkomstenbelasting gegroepeerd, terwijl de contrôle hierop door de belasting-administratie weinig tijdrovend zal zijn.

Het boek is voorzien van een kort overzicht der belastingvoorschriften en van een aanwijzing voor de bewerking.

De Fa. G. J. & D. Tholen is bereid gevonden, de uitgave hiervan op zich te nemen en het zoo spoedig mogelijk voor den prijs van f 1.60 netto in den handel te brengen.

Bovendien vereischt artikel 5 van de „Tandartsen Regeling Omzetbelasting 1940” een zoo uitgebreide administratie van de prothese, dat de firma Tholen tevens de uitgave van een „Prothese Register” op zich genomen heeft. De prijs daarvan bedraagt f 1,10 netto.

Red.

TOEWIJZING VAN GOUD
Goud voor Tandheelkundige doeleinden

In verband met het feit dat in de Regeling van de Goudvoorziening voor Tandartsen en Laboratoria een wijziging is gekomen, verzoekt de *Firma Schöne's Essaiëer-Inrichting en Handel in Edele Metalen N.V.* ons het volgende te willen melden:

Voor de maand Januari is de toewijzing vastgesteld op 100 % van 1/12 van het verbruik over 1939. Het is nog niet bekend hoe de regeling voor Februari zal zijn.

Voorts vestigt genoemde firma er de aandacht op, dat wat de toewijzing zelf betreft, deze gebaseerd is op de hoeveelheid fijn goud, welke in de verschillende alliages betrokken werd. Indien dus voor verschillende doeleinden alliages met een *lager* goudgehalte gebruikt kunnen worden dan tot nu toe het geval was, dan beteekent dit, dat de verbruiker een *grooter* gewicht aan alliages kan betrekken; zoo zou het bijvoorbeeld mogelijk zijn, dat men voor kronen e.d. geen 22 kar. goud meer gebruikte, doch 20 kar.
